

— Endelig vil jeg ogsaa fraraade, at vi, hvis vi skulle naa saa vidt i Afstemningen, stemme for Nr. 20, det mest subsidiære Forslag, om at beholde den nuværende Told paa Talg. Jeg tror, at det vel nærmest maa siges at være et agrarisk Spørgsmaal, men jeg tror, det er for smaaligt at stille det op, og jeg tror, der vilde være for lidt Fordel ved det, selv om det kunde naas. Jeg mener derfor ikke, at man skulde udsætte sig for den Støse fra anden Side, at man nu ogsaa fra Landbrugets Side lige saa vel vil have Bestyttelse, som man vil have det fra Industriens Side. Desuden tror jeg, at hvad jeg har anført mod de to forrige Positioner, til Dels ogsaa gælder for Talg, idet Talg jo har faaet en noget anden Karakter end den havde i tidligere Tid, da den brugtes mere til Dvsfabrikation, dette er jo kun i ringe Omfang Tilfælde nu, idet Talgen ved Omdannelse til Oleomargarin til Dels har faaet Karakter af et Næringsmiddel. Jeg vil derfor anbefale at stemme imod Nr. 20.

Hvad Nr. 21 angaar, vil jeg anbefale at blive staaende ved Landstingets Affattelse af dette Spørgsmaal, Brænde, ved 2den Behandling. Jeg skal ikke her komme tilbage til de Grunde, som derom ere anførte her, kun vil jeg minde om, at det formentlig vil have praktiske Vanfæligheder, dersom vi forhøje Indførsel af Brændsel af eller under 2 Rod. — Den ærede Ministers Vædringsforslag under Nr. 22 om Lommeure vil jeg ikke anbefale at stemme for. Det er en Forhøjelse, som jeg ganske vist ikke vil sige har saa overmaade meget at betyde overfor Lommeure, idet det kun er 2 Kroner pr. Pund. Jeg veed ikke, hvor mange Ure der gaar paa 1 Pund, men jeg veed, at jo finere de ere, desto flere gaar der paa et Pund. De finere Ure ville altsaa blive forholdsvis billigere, men da det ikke blot er Lommeure, men ogsaa Dele af saadanne, ligger dertil ikke nogen Bestyttelse for de Urmagere, som sammensætte dem, saa dette Hensyn vil altsaa ikke her kunne gøres gældende. Jeg tror, at det i den Henseende er nok at blive staaende ved Landstingets Vedtagelse ved 2den Behandling.

Til Vædringsforslaget Nr. 26, der ogsaa angaar Sukker-spørgsmaalet, er min Stilling den samme som ovenfor ved det før omtalte Vædringsforslag Nr. 16, at jeg foreløbig ikke vil stemme over denne Sag. — Hvad endelig Vædringsforslaget Nr. 27 angaar om Skibsafgiften, nægter jeg ikke, at for mit personlige Vedkommende var en af de væsentligste Grunde til at stemme for dens Ophævelse Hensynet til Frihavnen, og

for saa vidt kunde der ikke være noget i Vejen for at gaa til den Affattelse, som her er foreslaaet, at Skibsafgiftens Eftergivelse først træder i Kraft, naar Frihavnen aabnes. Paa den anden Side er det jo et gammelt Krav at saa denne Afgift ophævet, og jeg har for øvrigt ogsaa den Opfattelse, at efter at dette Spørgsmaal er blevet taget op i det andet Ting ved Behandlingen af Frihavnen, har det mistet sin væsentligste Betydning, saa det er vist kun temmelig ligegyldigt, om der stemmes for det i dette Tilfælde eller ikke. Jeg vil i dette Tilfælde afholde mig fra at stemme.

Schefted: Som bekendt var der blandt Vædringsforslagene til 2den Behandling af dette Lovforslag under Nr. 57 stillet et Vædringsforslag af et Flertal; det kom imidlertid ikke til Afstemning i Tinget, fordi et foregaaende Forslag om samme Materie blev vedtaget. Af Udvalgets Medlemmer have imidlertid 6 ønsket at saa det frem igen, og have stillet det samme Forslag op paa ny, idet man har troet, at det Udtryk, som her er valgt, vil være tydeligere og vil forhindre Misforstaelser, som vi mene, det første vilde give Anledning til. I den nuværende Toldlov af 1863 staar Udtrykket: „Al Slags Brænde er frit“. Det er for mig aldeles utvivlsomt, at det har været Lovgivningens Tanke ved Udtrykket „al Slags Brænde“ at præcisere Brændsel i Modsetning til Savntre; paa den Maade var det ogsaa i lang Tid opfattet. Der kom imidlertid efterhaanden den Opfattelse frem, at „Brænde“ var et Udtryk, som kun egentlig havde Hensyn til Formen; man opfattede „Brænde“ som Træ i en vis Skikkelse, kløvet ud, saaledes som man sælger Brænde, og derigennem indtog sig saa igen den Brug, at der indførtes Savntre under den paagældende Form, f. Eks. Grantræ i afstaaarne Stykker til Cellulosefabrikker eller Bøgetræ til Trækarerier, til Staver og lignende. For at imødegaa det, kom der en Resolution til Toldvæsenet, som sagde, at det skulde paase, at dette ikke fandt Sted, og fremhævede, at Savntre skulde beholde Tolden, men at Brænde var frit. Denne Resolution bevirkede øjeblikkelig, at Savntre, som før tilførtes Cellulosefabrikkerne, opførte at indkomme, og den viste altsaa sin Virkning øjeblikkelig. Men den holdt ikke længere end halvtredje Aar, saa fik vi en ny Resolution, som gaar i modsat Retning, og efter at den er kommen, gaar der igen Savntre ind til Cellulosefabrikkerne, idet den siger, at det er Formen af Træet, som er det afgørende, og at Toldvæsenet ikke har